

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67753-12-14 ש.פ.נ' ר.ש

בפני כבוד השופט אביים ברקאי

התובע: ש.פ

נגד

הנתבעת: ר.ש

ב"כ התובע: עו"ד קובי כהן
ב"כ הנתבעת: עו"ד יניב בר נור ועו"ד משה שלום

פסק דין

עניינו של פסק דין זה הוא תביעה להשבת הסך של כ – 300,000 ₪ אשר נמסרו לנתבעת במספר מועדים. הנתבעת אינה מכחישה קבלת הכספים אך טוענת כי אלו ניתנו לה במתנה וכי לו ידעה שהיה עליה להשיב סכומי הכסף הרי לא הייתה מסכימה לקבל אותם.

פסק הדין מפורסם כאשר שמות בעלי הדין מופיעים רק בראשי תיבות. אמנם הדין לא נוהל בדלתיים סגורות ואולם דבר לא ייגרע לו פסק הדין יישאר כפי שהוא ללא שמותיהם המלאים של בעלי הדין.

1. פתח דבר ותמצית פסק הדין

1.1 על בעלי הדין

1.1.1. התובע, כבן 62 במועד הגשת התביעה, הוא אדם גרוש אזרח עובד צה"ל לשעבר ומאבטח במוסדות ציבור לדבריו, אשר הכיר את הנתבעת במסגרת סיורים לקברי צדיקים.

1.1.2. הנתבעת, כפי שהציגה עצמה בפתח כתב ההגנה, היא אלמנה קשת יום המתפרנסת מקצבת ביטוח לאומי ומהפנסיה של בעלה המנוח והיא אם לחמישה ילדים - מהם אחד נרצח, השני התאבד מתוך אבלו על אחיו, בתה של הנתבעת עברה כריתת המעי הגס ונמצאת בטיפולים. בן נוסף שנטען כי שהה בכלא בארה"ב מצא אף הוא דרכו אל התביעה ועוד ידובר בו בהמשך.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67753-12-14 ש.פ.נ' ר.ש

1.2 על ההיכרות בין בעלי הדין

התובע הכיר את הנתבעת במסגרת טיולים לקברי צדיקים אותם היא מארגנת. לדבריו נרקמו ביניהם קשרים אישיים, אך לא רומנטיים ומנגד לדברי הנתבעת הם היו בני זוג למעט יחסי האישות מהם נמנעו בשל אמונתם הדתית.

1.3 על העברת הכספים לידי הנתבעת

הנתבעת קיבלה מהתובע ישירות, או מהבנק בזכות התובע, סך של כ – 300,000 ₪ בשלושה אירועים כמפורט להלן:

1.3.1 אירוע ראשון מיום 9/12/13 – 5,000 ש"ח

התובע מסר לנתבעת סך של 5,000 ₪ לאחר שנערך הסכם בכתב לפיו התחייבה הנתבעת להשיב ההלוואה בתשלומים חודשיים של 1,000 ₪ כל אחד. בפועל השיבה הנתבעת אך ורק סך של 3,000 ש"ח.

1.3.2 אירוע שני מיום 19/6/14 – 140,000 ש"ח אשר התובע מתייחס אליהם כאל

160,000 ש"ח

התובע פתח לבקשת הנתבעת חשבון בנק והפקיד לתוכו סך של 160,000 ש"ח. במקביל הוקמה מסגרת הלוואה של 160,000 ש"ח והנתבעת נטלה הלוואה בסך של 140,000 ₪ הנושאת ריבית שנתית השווה לריבית הפריים בתוספת 6%. בסופו של יום ריבית ההלוואה, כמו גם הקרן וכן הוצאות נלוות בהיקף של אלפי ש"ח נזקפו לחובת חשבון הבנק אותו פתח התובע – עד אשר, לדבריו, מהסך של 160,000 ₪ לא נותר דבר. כאן המקום לציין כי לדברי התובע אירוע זה התרחש לאחר שהתובע שמע הקלטה של אחד מבני הנתבעת בה הוא מתחנן לעזרה כספית תוך שהוא נמצא בכלא בארה"ב וכאשר הנתבעת נרעשה מכך שהיא עלולה לאבד בן נוסף. על כך עוד יורחב להלן.

1.3.3 אירוע שלישי – שתי העברות מיום 9/7/14 ויום 23/7/14 – כל אחד על סך

70,000 ש"ח

בנוסף לאמור לעיל העביר התובע לידי הנתבעת, במזומן, סך של 140,000 ש"ח וזאת בשתי פעמים בהפרש של שבועיים – ביום 9/7/14 וביום 23/7/14.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67753-12-14 ש.פ.נ' ר.ש

1.4 טענות הנתבעת

- 1.4.1 הנתבעת טוענת, כאמור, כי היא והתובע היו בני זוג ומלינה על בנו של התובע שסיכל המשך הקשר ביניהם ואשר הביא לדרישת השבת הכספים. הנתבעת טוענת בין היתר כי התובע והיא נהגו לבלות יחד, לסעוד במסעדות, כי התובע היה מקבל ממנה מידי יום שישי אוכל מבושל וכי היא סעדה אותו בעת חוליו בבית החולים וכן בביתו.
- 1.4.2 עוד טוענת הנתבעת כי התובע נוהג לנדב מכספיו וכך למשל סייע ברכישת ספר תורה וכן מסייע לחייל בודד – ואכן התברר שבמהלך השנים סייע התובע לאותו חייל בודד בכ – 20,000 – 30,000 ש"ח, לדבריו.
- 1.4.3 בעיקר טוענת הנתבעת כי לא הייתה כל כוונה להשיב הכספים שקיבלה ולו ידעה שתידרש להשיבם הרי לא הייתה נוטלת אותם מלכתחילה.

1.5 שלוש הערות ביחס לאמור לעיל

- 1.5.1 באשר לעובדות שפורטו לעיל – יובהר כי העובדות שפורטו לעיל אינן מלוא העובדות שהובאו לפני בית המשפט, אך די בהן כדי להמשיך במלאכת פסק הדין.
- 1.5.2 באשר לשאלה שבבסיס פסק הדין – כפי שיובא להלן יש לדחות גרסתה של הנתבעת לפיה הכספים אותם קיבלה הועברו כ"מתנה" ולכן אין עליה להשיבם. הטענה אותה מעלה הנתבעת היא כי לו ידעה שעליה להשיב את סכומי הכסף לא הייתה מסכימה לקבל אותם ואולם השאלה אותה יש לשאול היא האם לן ידע התובע כי לא יקבל את סכומי הכסף – האם גם אז היה מסכים למסור אותם. בכך יעסוק פסק דין זה.
- 1.5.3 באשר לנטל ההוכחה – טענת הנתבעת היא טענת הודאה והדחה – כאשר היא מודה בקבלת כספים אך טוענת ליחסי זוגיות ולקבלת כספים כמתנה. כבר מיד ייאמר כי ניתן לדחות את גרסתה של הנתבעת אף ללא שימוש בנטלי הוכחה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67753-12-14 ש.פ.נ' ר.ש

בנוסף לכך ייאמרו שלושה: **ראשית** - הנתבעת לא הוכיחה יחסי הזוגיות ברמה הנטענת; **שנית** - יתרה מכך אפילו קיימים היו יחסים בין התובע לנתבעת, הרי אין מדובר ביחסים אנכיים כשל הורים וילדים או ביחסים אחרים בהם המעביר "מחויב לדאוג לרווחתו הכלכלית של הנעבר", כפי שנקבע בפסיקה ור' ע"א 3829/91 אבינועם וואלס נ' נחמה גת ומשכך לא חלה החזקה ההפוכה לפיה הטוען לקבלת מתנה פטור מהוכחת טענתו.

1.6 תמצית ראשי הפרקים בפסק הדין

בטרם דיון יובאו בתמצית ראשי הפרקים של פסק הדין:

- 1.6.1 יש לחייב הנתבעת בהשבת סך של 2,000 ₪ בגין העברת הכספים באירוע הראשון – על כך יורחב הדיון בסעיף 2 להלן.
- 1.6.2 יש לחייב הנתבעת בהשבת סכומים אותם קיבלה במסגרת האירוע השני וכן ריבית שהצמיחה ההלוואה והוצאות נלוות – הכל כפי שיובא בסעיף 3 להלן.
- 1.6.3 יש לחייב הנתבעת בהשבת הסכומים אותם קיבלה בשתי הפעילות במסגרת האירוע השלישי – על כך יפורט בסעיף 4 להלן.
- 1.6.4 בטרם סיום תהא התייחסות לכך שאין נפקות לטענה לפיה התובע אינו חסוי או לטענת נדבנותו או לטענה כנגד משפחתו. ההתייחסות תובא בסעיף 5 להלן.

דיון

2. האירוע הראשון – הלוואה בסך 5,000 ₪

- 2.1 אין חולק על כך שהנתבעת קיבלה ביום 9/12/13 הסך של 5,000 ש"ח. אין גם חולק על כך שנערך מסמך בכתב (הנושא בשל טעות סופר תאריך 9/2/12) ובו התחייבה הנתבעת להשיב הסכום שקיבלה וזאת בחמישה תשלומים חודשיים בסך 1,000 ש"ח כל אחד.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67753-12-14 ש.פ.נ' ר.ש

2.2. הנתבעת השיבה לתובע סך של 3,000 ש"ח בלבד. **במסגרת תצהיר עדותה הראשית לא טענה הנתבעת כי השיבה לתובע מלוא ההלוואה** ורק בחקירתה הנגדית פנתה לפתע אל התובע ואמרה כי יכול להיות שהחזירה יותר מ- 3,000 ש"ח וכן הוסיפה – **"אמרתי לך שאולי תרשום"**. כך. ואולם אמירה זו נותרה כפי שהיא – ללא כל הוכחה וללא תמיכה אפילו בתצהיר העדות הראשית. אמירה ריקה מתוכן זו של הנתבעת אשר לא מצאה להזכיר אותה בתצהיר העדות הראשית נאמרה כאשר אפילו הנתבעת מהססת באמיתות דבריה שלה ותוך שהנתבעת מתייחסת אליה במילים – **"יכול להיות שאפילו..."**. לאור כל האמור לעיל יש לקבוע כי הנתבעת אכן השיבה בגין הלוואה זו סך של 3,000 ש"ח בלבד.

2.3. מהעובדה שהנתבעת לא השלימה תשלום חובה ולא העבירה את מלוא סך ה- 5,000 ₪ אותם קיבלה למדים שניים:

- **ראשית** – יש לחייב את הנתבעת בתשלום יתרת הסך של 2,000 ₪ אותם לא שילמה;

- **שנית** - מכך שהנתבעת נמנעת מתשלום יתרת החוב אשר התחייבה בכתב להשיבו עשויה ללמד על אופן ההתייחסות לכלל התשלומים שנמסרו לה. ובמילים פשוטות – לנתבעת טענות לפיהן סכומי כסף נוספים אותם קיבלה הוענקו לה כמתנה ולא כהלוואה ואולם – גם סכומים אשר הנתבעת אינה חולקת שנמסרו כהלוואה לא הושבו על ידה. התחמקות הנתבעת מתשלום חוב אשר אישרה בכתב שהוא הלוואה משליכה על אמינותה ומעלה שאלה שמא גם טענותיה ביחס לסכומי כסף נוספים שקיבלה הן טענות שנועדו להתחמק מתשלום ולא דווקא מתארות את העובדות כפי שהן.

2.4. **סיכום ביחס לאירוע הראשון**

יש לחייב את הנתבעת בתשלום הסך של 2,000 ₪, יתרת ההלוואה שניתנה ביום 9/12/13 ולא הושבה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67753-12-14 ש.פ.נ' ר.ש

3. האירוע השני – הלוואה שנתקבלה מבנק מרכנתיל

3.1. העברת הכספים אל הנתבעת

3.1.1. ביום 19/6/14 הגיע התובע יחד עם הנתבעת לסניף בנק מרכנתיל בבת ים ופתח חשבון חדש. עם פתיחת החשבון הפקיד התובע בחשבון סך של 160,000 ש"ח ולאחר מכן ביקש וקיבל אישור להלוואת מסגרת בסך של עד 160,000 ש"ח. הקמת הלוואה חייבה תשלום עמלה בסך של 4,000 ש"ח וכן עמלות ותשלומים נוספים בהיקף של מאות ש"ח נוספים.

3.1.2. אין חולק על כך שבהתאם לאישור הלוואה קיבלה הנתבעת לידה סך של 140,000 ש"ח בהלוואה לשנה אחת בריבית שנתית השווה לריבית פריים בצירוף 6%. הסכום אותו קיבלה הנתבעת נותר בידה והיא לא השיבה דבר – לא את קרן הלוואה ואף לא את הריבית בגינה.

3.2. על האירוע שקדם להעברת הכספים ועל הבן שנטען כי הוא במעצר בארה"ב

3.2.1. להעברת הכספים לנתבעת קדם אירוע אשר מתואר באופן דומה הן על ידי התובע והן על ידי הנתבעת ולצורך העניין אתייחס לתיאור כפי שהובא על ידי הנתבעת. לדברי הנתבעת ביום מסוים האזינה להודעות קוליות במכשיר הטלפון ושמעה, בנוכחותו של התובע, הודעה מבנה המוסר כי הוא במעצר בארה"ב וזקוק לכסף עבור ייעוץ משפטי כאשר אותו בן אף איים בהתאבדות. לדברי הנתבעת היא נכנסה למשבר בעקבות ההודעה והתובע ביקש לסייע לה, לענין זה ניתן אף להפנות לדברי הנתבעת בחקירה הנגדית: **"באותו יום בדקתי אם יש הודעות קוליות שמעתי את הבן שלי בוכה וצורח בטלפון אני עצור בארה"ב תעזרי לי אם לא אני אתאבד הוא שמע אותי צורחת, בכיתי וצרחתי בצורה מטורפת לא ידעתי מה קרה עם הבן שלי, הוא אמר לי מה את דואגת אני פה איתך מה שאת צריכה אני אתן לך, לא מדובר בהלוואה זה תוספות שלהם"**.

ובהמשך כאשר נשאלה הנתבעת מה הסכום שהתובע התחייב "לתת" לה השיבה – **"כמה שהיינו צריכים כל פעם שביקשו מאיתנו לעורך דין"** והוסיפה **"לא כל סכום, מה שביקשו הוא אמר אני אתן לך"**.

בפועל קיבלה הנתבעת כ- 300,000 ש"ח. גם אם נניח שסכומים אלה היו עבור תשלום לעורך דין כפי שטענה הנתבעת - הרי זו לא הביאה ולא הוכיחה כי שולם סכום כלשהו לעורך דין ואפילו לא הביאה ראיה לכך שנשכר עורך דין או אפילו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67753-12-14 ש.פ.נ' ר.ש

ראיה לכך שבנה אכן היה, כנטען, במעצר בארה"ב. על כך עוד יורחב בסעיף 3.3.5 בהמשך.

3.2.2. התובע מצדו מתאר סיטואציה דומה ומוסיף כי הנתבעת הבטיחה לו שלאחר שבנה, המיליונר הנמצא בהליכי גירושים, ישתחרר מהכלא היא תשיב את הכסף.

3.3. הראיות מלמדות כי קבלת הכספים לא הייתה בגדר מתנה

לדברי הנתבעת – הכספים אותם קיבלה במסגרת ההלוואה מחשבון הבנק החדש של התובע היו בגדר מתנה שהעניק לה התובע ולכן אינה חבה דבר בגינם. דא עקא והראיות שהוצגו וכן השתלשלות העניינים מביאה לכך שיש לדחות לחלוטין את גרסת הנתבעת.

גרסת הנתבעת נדחית וקורסת מאליה בשל חמש הסיבות המפורטות להלן:

3.3.1. ראשית – פתיחת החשבון והקמת ההלוואה אינם עולים בקנה אחד עם מתנה

טענת הנתבעת לפיה התובע ביקש להעניק לה במתנה סך של 140,000 ש"ח אינה עולה בקנה אחד עם התנהלות הנתבע. ודוק – הנתבע ניגש לסניף בנק חדש ופתח חשבון חדש בו הפקיד סך של 160,000 ש"ח. הסכום אשר הופקד בחשבון שימש כבטוחה להלוואה שהוקמה בעלות של אלפי ש"ח.

לו אכן רצה התובע להעניק לנתבעת מתנה, כטענתה, הרי יכול היה למסור בידיה ישירות סך של 140,000 ש"ח ולא היה צורך שיפתח חשבון בנק וממילא לא היה צורך לשלם אלפי ש"ח לצורך הקמת ההלוואה. בוודאי לא היה צורך לשלם לבנק ריבית שנתית בשיעור של ריבית פריים בתוספת 6%.

נסיבות המקרה מוכיחות באופן חד משמעי כי התובע היה מוכן לספק לנתבעת פלטפורמה באמצעותה תוכל לקבל כספים מהבנק – אך לא להעניק סכומי כסף במתנה.

3.3.2. שנית – אין לקבל גרסת הנתבעת בשל טופס ההלוואה

טופס ההלוואה הוא עדות חיה לאשר התרחש בסניף הבנק ולהלך רוחו של התובע לפיו לא יחוב בדבר. על גבי טופס ההלוואה נרשם – "הלוואה לעזרה!", כאשר סימן הקריאה מופיע במקור ועוד נרשם במפורש כך:

"עזרה לחברה עד למכירת הנכס (עזרה לבנה בהליכי גירושין)"

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67753-12-14 ש.פ.נ' ר.ש

בהמשך תהא התייחסות גם לעדות פקידת הבנק ואולם בשלב זה די בכך שכבר מטופס ההלוואה עולה כי התשובה המידית שניתנה על ידי התובע היא כי העזרה לנתבעת מוגבלת עד אשר תמכור נכס, וכפי שהתברר בדיון הנתבעת אכן מחזיקה בנכס מקרקעין – דירה בה היא מתגוררת ואכן התכוונה למכור דירה זו.

עוד ייאמר כי לטענת הנתבעת היא נכחה עם התובע במעמד קבלת ההלוואה ומשכך אף היא ראתה ויכולה הייתה לשמוע את תשובת התובע לפיה מדובר בעזרה לזמן קצוב ואין כוונה להענקת מתנה. הנתבעת מצידה טוענת כי פקידת הבנק אינה אומרת אמת – אך טופס ההלוואה שנחתם בזמן אמת ברור וחד משמעי ועולה ממנו כאמור כי כוונת התובע הייתה לעזרה "עד למכירת הנכס".

3.3.3. שלישית – אין לקבל גרסת הנתבעת בשל עדות פקידת הבנק

3.3.3.1 פקידת הבנק העידה מטעם התובע וציינה כי אכן שאלה את התובע: **"האם אתה בטוח שזה מה שאתה רוצה כי בסה"כ אתה יכול להעביר את הכספים לחברה באופן אישי, למה צריך הלוואה ולסגור פיקדון" והפקידה הוסיפה והעידה – "אז הוא אמר לי שחברה הבטיחה להפקיד לחשבוננו את הריבית מההלוואה וכך הוא רוצה".**

כדי לדעת שהתובע אכן לא התייחס להעברת הכספים כאל מתנה ניתן ללמוד מעדות פקידת הבנק אשר מסרה במפורש כך:

"מחובת הזהירות שאלתי אותו מספר פעמים אם הוא בטוח שהכספים יוחזרו אליו כדי לשמור עליו, הוא אמר לי כן, היה מאוד החלטי"

כלומר – השאלה האם התובע סבר שהכספים יוחזרו אליו נשאלה בזמן אמת והתובע השיב בחיוב. לו אכן התכוון התובע להעניק לנתבעת מתנה, דווקא בדרך עקיפה של מתן הלוואה על ידי הבנק, הרי לא היה משיב כי הוא בטוח שהכספים יושבו אליו.

3.3.3.2 הנתבעת טוענת כי פקידת הבנק לא העידה אמת. למרות טענה זו אני מקבל את דברי פקידת הבנק כנכונים בשל ארבעה: **ראשית** – עדות הפקידה תואמת את טפסי ההלוואה; **שנית** – פקידת הבנק אינה בעלת דין ואינה מייצגת בעל דין ולא הועלתה כלפיה או כלפי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67753-12-14 ש.פ.נ' ר.ש

הבנק טענה בעניין זה, עדותה חפה מכל אינטרס אשר יש חשש שיעוות את העובדות; **שלישית** – פקידת הבנק ענתה בעדותה באופן ישיר ומהיר, כאשר תשובותיה היו קוהרנטיות הן בחקירתה הראשית והן בחקירה הנגדית.

3.3.4 רביעית – אין לקבל גרסת הנתבעת שכן הנתבעת לא הוכיחה טענתה למתנה

3.3.4.1 משהודתה הנתבעת בקבלת הסך של 140,000 ש"ח וטענה כי מדובר ב"מתנה" הרי נטל ההוכחה רובץ על כתפיה. טענה זו מסוג הודאה והדחה מחייבת את הנתבעת להתמודד ולהוכיח כי אכן התובע התנדב וביקש להעניק לה מתנה בסכום נכבד.

3.3.4.2 דיון לעניין נטל ההוכחה יובא בהרחבה בסעיף 4.4.6 להלן. בשלב זה ייאמר כי הנתבעת לא הוכיחה כי הכספים התקבלו אצלה כמתנה וכי התובע הסכים לכך. מכאן – אפילו לא היה מוכיח התובע גרסתו – הרי די בכך שהנתבעת לא הרימה את נטל ההוכחה על מנת שגרסתה לא תתקבל.

3.3.5 חמישית - אין לקבל גרסת הנתבעת שכן גם לפי דבריה – הכוונה הייתה למתנה

על תנאי ועם חיוב ולמעשה בהסכם מותנה

3.3.5.1 אין לקבל את גרסת הנתבעת כנכונה ועל כך כבר הורחב לעיל. אולם אפילו גרסת הנתבעת נכונה – הרי כלשונה סכומי הכסף התקבלו על מנת שישולמו לעורך הדין. וכך בחקירה הנגדית הבהירה, כפי שכבר צוטט לעיל (ההדגשות לא במקור):

"ת. הוא שמע שהבן שלי ביקש כסף לעזרה לעורך דין
הוא אמר אני אתן לך.

ש. כמה הוא ייתן לך?

ת. כמה שהיינו צריכים כל פעם שביקשו מאיתנו
לעורך דין.

ש. כל סכום?

ת. לא כל סכום, מה שביקשו הוא אמר אני אתן לך."

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67753-12-14 ש.פ.נ' ר.ש

כלומר – אפילו נלך לפי גרסת הנתבעת הרי סכומי הכסף ניתנו במתנה בהתאם לדרישת תשלום מעורך הדין של הבן אשר נטען שנמצא בכלא בארה"ב. אפילו נדבק בגרסת המתנה של הנתבעת אזי הסכומים ניתנו בתנאי ולשם קיום חיוב כמשמע סעיף 4 לחוק המתנה תשכ"ח – 1968 הקובע כי **"מתנה יכול שתהיה על תנאי ויכול שתחייב את המקבל לעשות מעשה בדבר-המתנה או להימנע מעשותו"**. גישה משפטית יותר תגדיר את מתן הכספים כחווזה מותנה – כאשר התנאי הוא העברת כספים לצד שלישי.

גם אם נלך לגרסת הנתבעת הרי משניתנו סכומי כסף על מנת שייעשה בהם מעשה ואלה ישולמו לעורך דין, שומה על הנתבעת להוכיח כי אכן עשתה מעשה ושילמה הכספים לעורך דין, אותו עורך דין של הבן אשר נטען כי היה כלוא בארה"ב.

3.3.5.2

כך לא נעשה. ודוק:

- הנתבעת לא הציגה בדל ראיה של תשלום לעורך דין;
- הנתבעת אפילו לא הציגה בדל ראיה לכך שנשכר עורך דין לטיפול בבנה.
- הנתבעת אפילו לא הציגה בדל ראיה לכך שבנה היה כלוא בארה"ב.

כלומר – הנתבעת טוענת שקיבלה מאות אלפי ש"ח כמתנה על מנת לשלם לעורך הדין של בנה ובפועל התברר כי דבר לא היה ודבר לא נברא ומשכך המתנה שניתנה לביצוע חיוב מסוים – "נלקחה" מהתובע ויש להשיבה.

שתי קביעות העולות מטענת הנתבעת למימון סיוע עורך דין - משלא התקיים החיוב ולא שולם דבר לעורך דין ובמאמר מוסגר ייאמר כי ספק אם בכלל היה בן כלשהו בכלא בארה"ב הרי יש לקבוע שניים:

3.3.5.3

- **ראשית** - יש להשיב הכספים אשר התקבלו לצורך חיוב ספציפי. לעניין זה אמנם קיימות גישות המבחינות בין מתנה על תנאי לבין מתנה שבחיוב וקובעות כי לא ניתן לחזור מהסכם מתנה. לגישות לפיהן יש להשיב סכומים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67753-12-14 ש.פ.נ' ר.ש

שניתנו אפנה אל תא (ת"א) 16186/03, בנדט מרי נ' רוקח יואב (ניתן ביום 19/08/04) וכן אל תא (ת"א) 35313-01-12 – אתי סטדניק נ' אליעזר אפשטיין (ניתן ביום 10/12/15) – שניהם פסקי דין של ערכאה זו ומשכך אינם מחייבים ואף אינם מנחים – אך הם קיימים ומלמדים על הדרך בה בתי המשפט מתמודדים עם טענות דומות.

- שנית ועיקר – קיומו של הסכם מותנה – העברת הכספים לצרכי תשלום לעורך דין הוגדרה על ידי הנתבעת כ"מתנה". הגדרה משפטית נכונה יותר היא "חוזה על תנאי" – ומשלא התקיים התנאי של העברת הכספים לעורך הדין של הבן העצור, כנטען, בארה"ב – הרי יש להשיב כל סכום שקיבלה הנתבעת.

3.4. לסיכום האירוע השני - הסכום בו יש לחייב את הנתבעת – 158,492 ש"ח

3.4.1. משנקבע כי כל פרשת חשבון הבנק ומתן ההלוואה נעשו על מנת לסייע לנתבעת באופן שזו תחזיר הסכומים הרי יש לחייב אותה בסך של **140,000** ₪ אותם קיבלה וכן בסכומים נוספים להם קיים תיעוד והם:

- 4,350 ש"ח - שהם סכומים ששולמו בגין ועם הקמת ההלוואה;

- 280 ש"ח עמלה ששולמה עם מתן כספי ההלוואה במזומן;

- 401 ש"ח עמלה בגין אי הודעה מוקדמת;

- 461 ש"ח – עמלת פירעון מוקדם המופיעה בראיות התובע;

- 13,000 ש"ח – ריבית, לעניין זה יש לציין כי לא ניתן ללמוד באופן חד משמעי מראיות התובע מה הסכום הסופי אשר שולם בגין ריבית ואולם ניתן לראות כי הסכום החודשי נע בין כ – 1,000 ₪ לבין סכומים גבוהים יותר ומשכך לצורך האומדנה ניתן לקבל דברי התובע מהם עולה כי סך של 13,000 ש"ח נוצל לתשלום הריבית.

- ייאמר כי סך של 190 ש"ח בגין תשלום משכון לא נכלל בחישוב שכן התובע לא הפנה בראיותיו לתשלום זה; בנוסף – סך של 509 ש"ח תשלום ריבית אשר התובע חישב בנפרד – לא נכלל בנפרד אלא כחלק מכלל תשלומי הריבית, שכן לא שוכנעתי כי מדובר בריבית חריגה ונפרדת מכלל חיובי ההלוואה.

3.4.2. סך הסכומים הנזכרים בסעיף 3.4.1 לעיל עומד על 158,492 ש"ח ויש לחייב הנתבעת במלואם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67753-12-14 ש.פ.נ' ר.ש

4. האירוע השלישי – שני מועדים של מסירת 70,000 ש"ח במזומן ובסה"כ 140,000 ש"ח בהפרש של שבועיים

4.1. כללי

התובע העביר לנתבעת במזומן 140,000 ש"ח וזאת בשתי פעמים במרווח של שבועיים בין פעם לפעם. וכך ביום 9/7/14 קיבלה הנתבעת סך במזומן של 70,000 ש"ח וביום 23/7/14 קיבלה סך נוסף של 70,000 ש"ח במזומן. כל זאת לאחר ששבועות ספורים לפני כן - ביום 23/6/14 קיבלה הנתבעת 140,000 ש"ח נוספים במסגרת האירוע השני המפורט בסעיף 3 לעיל.

התובע הציג אסמכתאות להעברת הכספים והנתבעת מטעמה מודה שאכן קיבלה סכומי כסף אלה, אך טוענת כפי שטענה ביחס לתשלומים קודמים כי קיבלה אותם כמתנה.

כפי שאציג להלן – קיימות הקלטות ועדויות אשר אין מקום להתבסס עליהן באופן מוחלט (ור' סעיף 4.2 להלן); קיימות גם מסקנות אפשריות שונות מהתנהלות התובע אשר לא נהג כבאירוע הראשון והשני ומסקנות סותרות אלה מלמדות שאין מקום להתבסס גם עליהן באופן מוחלט (ור' סעיף 4.3 להלן). משכך – נותרות העובדות כשלעצמן ועדויות בעלי הדין – ואלה מביאים לכך שיש לחייב את הנתבעת בהשבת הסך של 140,000 ש"ח (סעיף 4.4 להלן).

4.2. על הקלטות של הנתבעת ועדויות שנשמעו ביחס להודאתה בחוב

4.2.1. התובע הציג הקלטות של הנתבעת וכן העיד אדם ששימש כתחקירן מטעמו אשר פנה אל הנתבעת.

4.2.2. הן מההקלטות והן מעדות התחקירן עולה באופן חד משמעי כי הנתבעת אכן הודתה בחובה לתובע ואכן התחייבה להשיב לתובע כל הכספים אשר קיבלה ממנו.

4.2.3. אל מול ההקלטות ועדות התחקירן טענה הנתבעת כי תמלילי ההקלטות אינם מבטאים מלוא ההתרחשות שנקלטה בהם; עוד טענה הנתבעת כי דווקא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67753-12-14 ש.פ.נ' ר.ש

ההקלטות מלמדות על יחסי אהבה שהיו בין התובע לבינה; בנוסף העלתה הנתבעת טענה רבת משקל ולפיה אמרה את אשר אמרה כי הרגישה מאוימת על ידי התחקירן וכן בנו של התובע אשר פנו אליה פעם אחר פעם ואף נקטו באיומים בדבר מה שעלול לקרות ככל שהדבר יתפרסם או ככל שיחליטו לפעול לגביית הכספים אותם קיבלה.

4.2.4. לא ניתן להתעלם לחלוטין מההקלטות ומעדות התחקירן. עם זאת בשל טענת הנתבעת באשר לנסיבות בהן נשמעו דבריה לא אתבסס בפסק דין זה רק על הקלטות אלה וכפי שניתן לראות – חובה של הנתבעת קם ועולה אף בהעדרם.

4.3. על העובדה שהתובע, בשונה מהאירועים הראשון והשני - לא החתים את הנתבעת

על הסכם ואף לא פנה לבנק

4.3.1. התובע לא החתים את הנתבעת על הסכם, כפי שעשה ביחס לאירוע הראשון בו העניק הלוואה של 5,000 ש"ח; התובע אף לא פתח חשבון בנק נפרד שמתוכו הועמדה הלוואה, כפי שעשה באירוע השני המתואר בסעיף 3 לעיל.

4.3.2. שתי המסקנות האפשריות מהתנהלות באירוע השלישי

התנהלות התובע באירוע השלישי עשויה להביא לשתי מסקנות:

4.3.2.1. המסקנה האחת – כוונה למתנה

במסגרת האירוע הראשון נקבע כי העובדה שנחתם הסכם הלוואה מלמדת כי לא הייתה כוונה ליתן מתנה; במסגרת ניתוח האירוע השני קבעתי כי העובדה שהתובע העדיף לפתוח חשבון בנק ומתוכו להעמיד הלוואה ולא למסור ישירות סכומי כסף לנתבעת – מלמדת על כך שאכן לא התכוון ליתן מתנה.

מכאן – דווקא לאור הקביעות ביחס לאירועים הראשון והשני הרי ניתן לומר כי משלא נחתם הסכם ולא נפתח חשבון בנק נפרד – הרי כעת הייתה הסכמה של התובע לנהוג אחרת ולהעניק מתנה.

4.3.2.2. המסקנה השנייה וההפוכה – כוונה להלוואה

ניתן לתמוה כיצד התובע מקפיד במתן סך של 5,000 ₪ ולאחר מכן בהעמדת הלוואה דרך חשבון בנק ולפתע כאשר מדובר בסכומים נכבדים של 70,000 ₪ כל אחד, אלה מועברים במזומן וללא כל הסכם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67753-12-14 ש.פ.נ' ר.ש

התשובה לתמיהה זו עשויה להיות שאכן לא ייתכן שהתובע החליט לפתע להעניק מתנה, להבדיל מאשר אירע שבועות ספורים וחודשים ספורים קודם לכן. מכאן – כשם שהסכום בדצמבר 2013 ניתן כהלוואה וכן הסכום ב – 23/6/14 ניתן כהלוואה – אזי גם הסכומים שניתנו שבועיים וארבעה שבועות מאוחר יותר - ביום 9/7/14 – נמסרו כהלוואה. 23/7/14

4.3.3. משקיימות שתי מסקנות אפשריות, הרי לא ניתן להתעלם מאף אחת מהן – עם זאת אין להתבסס רק עליהן ויש מקום לבחון את עדויות בעלי הדין עצמם והעולה מתוכם.

4.4. שש סיבות מדוע אין לקבל גרסת הנתבעת לפיה הסך של 140,000 ₪ ניתן לה כמתנה
אין לקבל את גרסת הנתבעת לפיה הסך של 140,000 ₪ ניתן לה כמתנה וזאת בשל שני הסיבות המפורטות להלן:

4.4.1. ראשית – אין לקבל גרסת הנתבעת שכן לא הוכחה הסכמה לקיומה של מתנה
הנתבעת אשר טוענת לכך שהכספים התקבלו אצלה כמתנה לא הוכיחה כי אכן הייתה הסכמה מצד התובע כי כספים אלה לא יושבו.

4.4.2. שנית - אין לקבל גרסת הנתבעת שכן אפילו לפי גרסתה הכספים התקבלו למטרה מסוימת – וזו לא התקיימה
שוב יודגש כי אפילו לפי גרסת הנתבעת – התובע לא הרעיף עליה כספים סתם כך אלא העביר אליה כספים אלה על מנת שישמשו כתשלום לעורך הדין של בנה העצור, כנטען, בארה"ב.

הנתבעת הבהירה זאת במפורש בחקירתה הנגדית ואולם נמנעה מלהביא ראיה לכך שאכן הועברו כספים לעו"ד בארה"ב, וכן שקיים בכלל עו"ד המטפל בענייני בנה בארה"ב ואפילו נמנעה מלהביא ראיה לכך שבנה היה בצרה ונעצר בארה"ב.

דיון לעניין זה הובא בסעיף 3.3.5 לעיל ואין מקום לשוב עליו אלא די אם יודגש כי הדיון בסעיף 3.3.5 רלוונטי ומכריע גם ביחס להעברת הסך של 140,000 ש"ח בשני תשלומים ביום 9/7/14 וביום 23/4/14.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67753-12-14 ש.פ.נ' ר.ש

4.4.3. שלישית – אין לקבל גרסת הנתבעת בשל היקף הסכומים ותכיפות העברתם

יש חשיבות רבה לעובדה שהועברו 140,000 ש"ח במזומן וזאת לאחר שהועבר סכום נוסף של 140,000 ש"ח כשבועיים קודם לכן, ביום 23/6/17 ובמסגרת האירוע השני.

כל אחת מההעברות היא בסכום נכבד והצטברות הסכומים, כמו גם תכיפות העברתם – 280,000 ש"ח במהלך חודש אחד (!) שומטים הקרקע מתחת לגרסה לפיה הסכומים הועברו מבלי שתהיה כוונה שהנתבעת תשיב אותם.

ברירת המחדל בעת קבלת מאות אלפי ש"ח במהלך חודש אחד היא כי אכן יושבו סכומים אלה – ואין לקבל גרסה אחרת כסבירה ומתיישבת על הדעת.

אין מדובר בסכומי מתנה סבירים ונמוכים, גם אין מדובר בהעברות לאורכה של תקופת חיים שלמה או במשך שנים רבות. מדובר בהעברת סכומים נכבדים תוך שבועות ספורים – וככל שהנתבעת אכן סברה שלא יהיה עליה להשיבם הרי היה עליה לדאוג להסכמה מודעת ובכתב מהתובע לעניין זה.

4.4.4. רביעית – אין לקבל גרסת הנתבעת שכן ראשיתו של דבר מעידה על אחריותו -

הנתבעת התחמקה אפילו מתשלום בגין מלוא הסכם הלוואה בסך 5,000 ₪ -

האירוע הראשון

הנתבעת יודעת לטעון כנגד השבת מאות אלפי הש"ח אותם קיבלה בטווח של חודש ומנצלת העובדה שהתובע לא החתים אותה על הסכם הלוואה.

אך גם כאשר חתמה הנתבעת על הסכם הלוואה נמנעה מלקיים אותו ולא השיבה אפילו סך של 2,000 ש"ח שנותר כחוב מההלוואה הראשונה.

במקרה כזה ראשיתו של דבר מעידה על אחריותו וההתחמקות מתשלום החוב בגין הלוואה הראשונה מלמדת כי זו דרכה של הנתבעת. ההתחמקות מהשבת כספי התובע בכל אחד מהאירועים אותה התחמקות היא, וכשם שאין נימוק להתחמקות מתשלום בו מחויבת הנתבעת על פי הסכם באירוע הראשון – הרי אין נימוק להתחמקות מחובות אחרים של הנתבעת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67753-12-14 ש.פ.נ' ר.ש

4.4.5. חמישית – אין לקבל גרסת הנתבעת שכן זו לא הוכיחה כי היא והתובע "בני

זוג" – ולכך חשיבות ביחס לנטל ההוכחה

4.4.5.1. הנתבעת הטוענת שהיא והתובע היו בני זוג, למעט יחסי אישות, לא הוכיחה טענתה.

אין חולק על כך שהתובע והנתבעת לא חיו במשותף; אין חולק על כך שהתובע והנתבעת לא ניהלו משק בית משותף; אין חולק על כך שלתובע ולנתבעת לא היה כל נכס משותף; הנתבעת לא הביא כל ראיה ואף לא עד אשר יעיד בדבר יחסיה עם התובע והרי לטענת הנתבעת התובע היה בקשר עם בנה, ובכל זאת אותו בן לא זומן לעדות.

ניתן בהחלט לקבל טענה לפיה התובע והנתבעת היו בקשרי ידידות, אפילו ידידות קרובה – אבל מקשרי ידידות ועד לקיומם של קשרי זוגיות קיים פער אותו לא הצליחה הנתבעת לצלוח בראיותיה.

4.4.5.2. לעובדה שהנתבעת לא הוכיחה כי הייתה בת זוגו של הנתבע חשיבות רבה ביחס לנטל ההוכחה. כפי שהובהר לעיל – טענת הנתבעת היא טענת הודאה והדחה, המודה בקבלת הכספים ומדיחה חובתה להשיבם. ברגיל הטוען הודאה והדחה נושא בנטל ההוכחה לגרסה הפוטרת אותו מחיוב. עם זאת הפסיקה הכירה בחריגים בהם קיימת חזקה הפוכה לפיה הטוען לקבלת מתנה לא נושא בנטל ההוכחה – וזאת כאשר בין בעלי הדין קשרי קירבה ומשפחה.

כפי שיובא למען הזהירות בסעיף 4.4.6 להלן – אפילו הייתה הנתבעת בת זוגו של התובע, הרי עדיין נטל ההוכחה לטענת המתנה רובץ על כתפיה. כך או כך – הנתבעת לא הוכיחה כי היא בת זוגו של התובע ולכן ממילא חל הכלל הרגיל לפיו נטל ההוכחה לגרסת קבלת הכספים כמתנה מוטל לפתחה.

הנתבעת לא הצליחה להרים נטל הוכחה זה וכל אשר טענה, פעם אחר פעם וללא שום ראיה או הוכחה, הוא כי קיבלה במתנה מאות אלפי ש"ח בטווח זמן של חודש ימים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67753-12-14 ש.פ.נ' ר.ש

4.4.6. **שישית – אין לקבל גרסת הנתבעת שכן אפילו היו בין הנתבעת לתובע**

יחסים כבני זוג – עדיין נטל ההוכחה רובץ על כתפיה וזה לא הורם

4.4.6.1. ונניח שאכן היו הנתבעת והתובע בני זוג, ולא כך הדבר – הרי עדיין נטל הראייה להוכחת הגרסה לפיה מאות אלפי הש"ח התקבלו אצל הנתבעת כמתנה – רובץ על כתפי הנתבעת.

4.4.6.2. הפסיקה אכן הכירה במצבים בהם העברת כספים בין בני משפחה עשויה להביא לחזקה הפוכה לפיה מעביר הכספים ולא הנעבר, הוא זה שצריך להוכיח כי אלה לא הועברו כמתנה.

פסק דין מנחה לעניין זה הוא ע"א 3829/91, אבינועם וואלס נ' נחמה גת בו נקבע כי קיימת חזקת נטל הוכחה הפוך כאשר מדובר במשפחה, וכלשון פסק הדין (ההדגשות לא במקור):

"לעומת זאת, כאשר מדובר ביחסי משפחה - קיימת חזקה, שאף היא ניתנת לסתירה, כי העברה ללא תמורה נעשית מתוך כוונה לתת מתנה"

אך אפילו החזקה ההפוכה החלה בקשרי משפחה חלה רק כאשר המעביר מחויב בכלכלת הנעבר וכלשון פסק הדין (ההדגשות לא במקור):

"יחד עם זאת, יש להדגיש כי חזקה זו מצומצמת רק לקשרים אשר בהם טבעי להניח שמדובר במתנה, למשל, כאשר מדובר ביחסים שבהם המעביר מחויב לדאוג לרווחתו הכלכלית של הנעבר (כמו ביחסים שבין הורים וילדים) ([4] (1955) scanlon v. Scanlon), והיא אינה חלה כאשר הקשר בין הצדדים, אף אם מדובר בקשרי משפחה, אינו יוצר הנחה כי המעביר התכוון להעניק לנעבר מתנה"

הנתבעת לא נכנסת באף אחד משני החרגיגים של הילכת וואלס ועל כך בסעיף 4.4.6.3 הבא להלן.

4.4.6.3. שני תנאים עולים אפוא מהילכת וואלס, וכאשר שניהם מתקיימים ניתן לטעון לחזקה הפוכה המעבירה את נטל ההוכחה מכתפי הנתבעת.

- **התנאי הראשון** – קיומה של קירבת משפחה בין התובע לנתבעת. תנאי זה לא התקיים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67753-12-14 ש.פ.נ' ר.ש

- **התנאי השני** – קיומם של יחסים בהם המעביר מחויב לדאוג לרווחתו הכלכלית של הנעבר. גם תנאי זה לא התקיים, שכן אפילו הנתבעת לא טענה כי התובע מחויב ברווחתה הכלכלית או מחויב לכל דבר אחר בכלל.

משלא התקיימו התנאים לקיומה של חזקה הפוכה לנטל ההוכחה – הרי נותר נטל ההוכחה לגרסה לפיה מאות אלפי ש"ח הועברו כמתנה רובץ לפתחה של הנתבעת - והנתבעת לא הרימה נטל זה.

4.5. **סיכום לעניין מסירת סכומי הכסף – 140,000 ש"ח באירוע השלישי**

אין לקבל גרסת הנתבעת לפיה סך כולל של 140,000 ש"ח נמסרו לה כמתנה. התובע הוכיח כי על הנתבעת להשיב סכומי כסף אלה. זאת ועוד – אף אלמלא הוכיח התובע טענתו, הרי ממילא נטל ההוכחה לגרסה כי הכספים התקבלו כמתנה רובץ על כתפי הנתבעת והיא בוודאי לא הרימה נטל זה. אשר על כן יש לחייב הנתבעת בתשלום הסך של 140,000 ₪.

5. **שלוש הערות לפני סיום – אין נפקות לטענה לפיה התובע אינו**

חסוי; או לטענת נדבנותו; או לטענה כנגד משפחתו

5.1. הנתבעת מפנה לכך שהתובע אינו חסוי וכי הוא יודע לכלכל מעשיו. במלוא הכבוד אין בטענה זו דבר. העובדה שהתובע יודע לכלכל מעשיו אינה מלמדת שהתובע ויתר מלכתחילה על השבת מלוא כספו. הנתבעת מבקשת למעשה לקבוע כהנחה כי התובע ויתר מלכתחילה על כספו ולאחר הנחה וקביעה מוטעית זו היא מציינת כי התובע אינו חסוי ויודע לכלכל מעשיו ולכן התכוון להעניק מאות אלפי ש"ח ללא שאלה יוחזרו אליו. אולם ההנחה הראשונה לפיה התובע ויתר על כספו התבררה כחסרת בסיס ומשכך – דווקא טענה לפיה התובע יודע לכלכל מעשיו תומכת בגרסה ההפוכה לעמדת הנתבעת ולפיה לא התכוון להפקיר כספו ולוותר על השבתו.

5.2. הנתבעת טוענת כי התובע הוא אדם נדבן אשר סייע ברכישת ספר תורה שעלותו כ – 120,000 ש"ח וכן מסייע וסועד חייל בודד בעלות אשר מצטברת, כפי שהתובע הודה, לכ – 30,000 – 20,000 ש"ח.

אין בטענה זו דבר. **ראשית** – במלוא הכבוד לא מופרך יהיה לטעון כי בסיוע לרכישת ספר תורה יש תמורה כשלעצמה ואכן אפשר ואדם ירכוש ספר תורה בכבוד רב ומנגד יעמוד על קיום ונשיית התחייבויות כספיות הנוגעות אליו; **שנית** – העובדה שאדם הוא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67753-12-14 ש.פ.נ' ר.ש

נדיב לא מביאה, מינייה וביה, למסקנה שכל סכום הניתן על ידו הוא בגדר מתנה. כך בכלל וכך בפרט כאשר מדובר במאות אלפי ש"ח שניתנו תוך חודש אחד למטרה מסוימת – תשלום לעורך דין בעבור בן העצור, כנטען, בארה"ב.

5.3. הנתבעת מלינה על בני משפחתו של התובע ובעיקר בנו בשל כך שהתערבו והביאו להליך המשפטי. טרוניתה הרגשית של הנתבעת אפשר ונובעת מתוך אינטרס אישי בשל מאות אלפי הש"ח אשר נתבעה להשיב ואפשר שנובעת מסיבות אישיות אחרות. כך או כך – לטרוניה זו אין משמעות משפטית להליך שהתנהל בפני.

6. סוף דבר

הנתבעת קיבלה לידיה מאות אלפי ש"ח אותם עליה להשיב ולשלם לתובע; גרסת הנתבעת לפיה קיבלה הכספים כמתנה קרסה מאליה ובמלוא הכבוד אין מקום לקבלה; זאת ועוד – הנתבעת לא הרימה נטל ההוכחה הרובץ על כתפיה להוכחת גרסתה לפיה כספים אותם קיבלה הועברו אליה כמתנה.

מכל האמור לעיל יש לחייב את הנתבעת בתשלום הסכומים הבאים:

- 2,000 ש"ח כמפורט בסעיף 2.4 לעיל;

- 158,492 ש"ח כמפורט בסעיף 3.4.2 לעיל;

- 140,000 ש"ח כמפורט בסעיף 4.5 לעיל

ובסך הכל – 300,492 ש"ח. סכומים אלה ניתנו במועדים שונים, אך מכיוון שנכללו בכתב התביעה בסכום הקרן וכך גם שולמה האגרה בגין תביעתם – יישאו סכומים אלה הפרשי הצמדה וריבית ממועד הגשת התביעה קרי 31/12/2014.

אשר על כן אני מחייב את הנתבעת בתשלום הסך של 300,492 ש"ח בתוספת הפרשי הצמדה וריבית מיום 31/12/14 ועד למועד התשלום בפועל. בנוסף אני מחייב את הנתבעת בתשלום הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד שניהם בסך כולל של 15,500 ש"ח בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מיום מתן פסק דין זה ועד לתשלום בפועל.

כמו כן אני מאשר והופך לקבוע העיקול הזמני שהוטל בהחלטות מיום 4/1/15 ומיום 13/10/16 על זכויות הנתבעת ביחס לנכס הידוע כגוש 6760 חלקה 231 תת חלקה 6.

ניתן היום, כ"ב ניסן תשע"ז, 18 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 67753-12-14 ש.פ.נ' ר.ש

אביים ברקאי, שופט